

единъ день поразяваше на четири мѣста. И поразяваше винаги сполучливо.

Тогава за властѣта стана ясно, че всички, или почти всички гяури сж комити.

Така разправяше Расимъ паша, валията на Туна-вилаятъ, замѣстникътъ на великия Митхадъ, на своитѣ приятели въ „Исляхъ-хане“.

— Маята имъ е московска, затова всички сж хайдутѣ. Падишахътъ имъ дава права, дава имъ свободи, пази ги, закриля ги, войници отъ тѣхъ не взема, по-добре живѣятъ отъ турското население, а хайдутуватъ. Сега се прекръстили, станали комити. Всички българи сж комити!

Той изгледа събеседницитѣ си и бързо се поправи:

— Почти всички българи!

Защото около масага, между турскигѣ офицери и висши чиновници седѣше и българинътъ Иванчо-ефенди.

Расимъ-паша бѣше поразително правъ. Огъ всички българи въ Русчукъ, сякашъ само Иванчо-ефенди не бѣше комита.

*

На 4 мартъ 1872 година, рано сутринѣта двама работници отиваха къмъ тракцията. Предутринниятъ здрачъ бѣше по-тъменъ отъ звездната пролѣтна нощъ. Предъ кжщата на Иванчо ефенди единиятъ работникъ се спѣна въ нѣщо и падна. Ржката му се плззна въ нѣкаква топла лепкава течность.

— Човѣкъ!

Той бързо се изправи, погледна ржката си, видѣ му се черна и задазено прошепна;

— Убитъ!